

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 107. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068953184/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

havde han føiet nogle Slutnings-Stropher, henvendte til Lusard. Disse vare egenlig det Smukkeste af det hele Digt; de aandede en Ungdoms-Varme, en Hjertelighed og en Fiihned, som maatte behage Enhver, og som aldeles henrev de to Tilhørere. Lusard bøiede sig hen til Forfatteren, omfavnede, takkede ham med taarefulde Øine, bad om det lille Digt, lagde det i sin Brevtaske, og forsikkrede, at det aldrig skulde forlade ham i Liv eller Død.

Claudine greb en af Blomsterkrandsene, satte den paa Ferdinands Hoved, og sagde spøgefuld: Digteren skal krones. Det burde jo rigtignok være Laurbærkrandsen.

Nei! udbrød Ferdinand, Blomsterkrandsen passer bedre for den unge Sanger. Laurens dunkle, høitidelige Hæderstegn tilkommer mig endnu ikke. Den tilhører nærmere vor tapre Ven, som her sidder; men i Mangel deraf ville vi give ham den anden Krands See, hvor smukt de brogede Blomster klæde om hans mørke, lokkede Haar!

Ak! sukkede Lusard: Blomsterne smoe sig med Uvillie om en Soldats Hoved; han maa nedtræde dem paa sin møisomme Vei, og til Straf bliver ingen Blomsterkrands ham tildeel.

Dog naar han vender hjem til sin Arne, svarede Claudine.

Med straalende Øine udbrød Lusard: Af Kjærlighedens og Skjønhedens Haand! Ja dertil ville vi sætte vort Haab. Hvilken lykkelig Aften er dog denne! Det er, som vi helligholdt en Fest i Grækenlands skjøne Dage. Luften er mild, Vindløvet slynger sig rundt om vor Løvhytte. Vore Hoveder ere krandsede med Blomster. Ja her ere Guder tilstede. Som en Libation til Phoebus, Digtetekunstens Fader, helder jeg herved mit Bæger Viin ud paa Jorden.

Claudine raabte overgiven: Og jeg mit for den milde Luna, som seer herind til os.

Og jeg, udbrød Ferdinand, for den lille Gud Amor, hans Moder sidder der paa Himlen og betragter os.

Det var blevet silde. Ferdinand lavede sig til at tage hjem. Pludselig sagde han: Hillemand! Jeg har skammelig glemmt, at Onkel har leveret mig et Brev, han har faaet, men som skal angaae dig, Claudine, og som du skulde læse.

Claudine greb det hurtigt, og sagde: Det er fra Tyskland, fra Tante Malfred. Hun gennemlæste det med kjendelig Urolighed, men udbrød derpaa: Victoria! Naa, denne Dag er i Sandhed lykkelig! Tante beder Onkel om at beholde mig i sit Huus Vinteren over, da hun